

Orden; at man ikke i Straffeloven har optaget Noget om Procesmaaden i deslige Sager (i Fd. 1840 § 30 hedder det, at de skulle behandles politiretsviis), og som Følge deraf heller ikke en til det sidste Punktum i nyse nævnte Lovparagraph svarende Bestemmelse om Paakjendelse af et Forhold af den omhandlede Bestaffenhed under en Justits sag, naar det af en eller anden Grund er bleven gjort til Gjenstand for Undersøgelse under en saadan.

3 Forbindelse med Materien om undtagne Tyverier turde der være Anledning til at bemærke, at det har været under Overveielse i Kommissionen, hvorvidt det maatte være rigtig, i Righed med hvad der er Tilfældet i flere fremmede Strafflove, bl. A. i den preussiske (§§ 228—29) og den norske (Kap. 27 § 3), at optage særlige Bestimmelser angaaende Tyverier, begaaede imod Nærbeslægtede, navnlig af Forældre imod deres Børn eller omvendt; af Ægtefæller eller Spødstende imod hinanden osv. Man har imidlertid været af den Formening, at der ikke er tilstrækkelig Grønde til at tilgive Straffrihed for deslige Tyverier, og ihvorvel der kunde tale endeel for at bestemme, at offentlig Paatale ikke skal finde Sted, navnlig af Tyverier begaaede af Børn imod deres Forældre, medmindre disse selv maatte ønske det, har man dog ogsaa fundet overveielende Betænkelighed ved at foreslaae en Bestemmelse i den Retning. For at Hensigten tilfulde skulde naaes maatte det formeentlig ikke blot være Paataalen men hele den criminelle Undersøgelse, der skulde standses; i mange Tilfælde vil det imidlertid først under eller ved Slutningen af Undersøgelsen komme frem, at Barnet er Gjærningsmanden, og selv da vil det jevnlig ikke lade sig gjøre at nedslaae Sagen, navnlig naar flere ere implicerede i den. Det vilde derhos formeentlig være lidet tiltalende for den almindelige Retsfølelse, at en Søn, der var overbevist om at have begaaet et Tyveri imod sin Fader, skulde gaae fri for Tiltale og Straf, medens saadan bragtes i Anvendelse mod Sønnens Medskyldige, der maaskee endog var foreledet til Gjærningen af Sønnen. Hvor det fra først af ligger for, at denne er Ophavsmanden til det hos Faderen begaaede Tyveri, vil Sagen i det virkelige Liv vistnok i Reglen

blive dækket ned uden Indblanding af det Offentlige; er Sagen engang bragt ind under Offentlighedens Undersøgelse, synes Retsfølelighedens Fordringer bedst at stee Fyldest ved at Sagen gaaer sin Gang, og at der ialtsald tages Hensyn til den forvrettede Faders Følelser ved den idømte Strafs Estergivelse, efter hans Anbragende, ad Venaadningsveien. Forøbrigt behøver det ikke at bemærkes, at, naar Barnet er under 15 Aar gammelt, aabner Udkastets § 34 en særlig Afgang til at Paatale med Justitsministeriets Samtykke kan bortfalde.

Det i Fd. 11 April 1840 § 39 omtalte saakaldte Besiddelsestyveri, der opløser sig i en ulovlig Selvtægt, forsaavidt det ikke antager en bebragerisk Charakter, kan efter Kommissionens Formening i intet Tilfælde komme ind under Tyveriets Begreb, og man har derfor ikke optaget nogen Bestemmelse desangaaende i det nærværende Kapitel. Hvad derimod angaaer Fd. 1840 § 40, der i sin Tid kom ind i Forordningen efter Provindsialstændernes Indstilling, da er det jo vistnok Tilfældet, at det der omtalte Brugstyveri heller ikke gaaer ind under det egentlige Begreb om Tyveri, men en Bestemmelse desangaaende synes dog ikke at burde savnes i Straffeloven. Det Forhold, at Nogen berøver Eiermanden Besiddelsen af hans Ting for uden hans Villie at tilegne sig Nyttens og Brugen af samme, maaskee for længere Tid og maaskee paa en Tid, da det netop var af den største Værdi for Eiermanden selv at kunne disponere over den, synes nemlig deels vel at kunne egne sig til Straf og efter Omstændighederne endog i Strafbarhed at kunne nærme sig til det egentlige Tyveri, og deels vil et saadant ofte kunne skjule sig under det ommeldte Forhold, medens den Skyldiges Paaastand om ikke at have villet beholde Tingen dog ikke juridisk tør forkaestes. Da det nu ikke kan bestrides, at Brugstyveriet ialtsald er beslægtet med Tyveri, og da der ikke i Udkastet findes noget Kapitel, der svarer til den norske Straffelovs Kap. 22, angaaende ulovlig Brug af hvad Andre eie og besidde, hvis § 18 foreskriver Straf af Bøder eller Fængsel for den, der ulovlig sætter sig i Besiddelse af Andenmands Gods for uberettiget at bruge samme og derefter at levere det